

prikkeldraad

prikkeldraad

coab 2019

verzamelbundel voor de mid-herfst (voorwoord)

Het Vreemde Huis

Voor hetzelfde geld

De Brug van Heimdal

Lijm

De Politie Hond

De Vrouwenondergoed Verkoper

zekere grenzen

De Twaalfjes

Het Feestvarken

een wereld op wielen

het pilletje

opengebroke horizon

prediker's vrouw

boek van onkruid

onkruid vergaat niet

wat alleen het onkruid kon vinden ...

waar het onkruid lacht ...

waar het onkruid de hekken sluit

prikkeldraad

verzamelbundel voor de mid-herfst (voorwoord)

Het is alweer bijna mid-herfst en dan geven we zoals gewoonliks ook wel weer een verhalenbundel uit. Dit keer is het een verhalenbundel met zowel verhalen als gedichten, genaamd 'prikkelraad'. Het is dus al bijna weer hoog herfst, en we gaan op naar de winter wat altijd wel zo'n beetje het prikkelraad seizoen is. We herdenken dan ook de oorlogswinter. Het komt steeds verder van de mens af te liggen. De vader van mijn vader had de oorlog nog meegemaakt en was ontvoerd naar Duitsland door de nazi's en moest daar werken. Ik heb hem lang gekend, maar de nieuwe generatie kent het bijna niet meer. De oorlog is zogenaamd voorbij, maar dat is helemaal niet zo. En denk eens aan de dieren die nog steeds in de holocaust leven. En dat allemaal door de gestoorde gekken die zichzelf 'de mensheid' noemen. Het zijn geen mensen. Ze doen maar net alsof. En daarom gaat de oorlog door.

Introspectief, meditatief. Soms moet je net even wat dieper doordenken.
Het leven geeft halve verhalen, die je zelf moet afmaken,
het hek durven overgaan, waar het onkruid onverstoord voortwoekerd.
Door de samenleving verboden, maar levensbelangrijk.
Onkruid kan een symbool zijn voor vele dingen,
o.a. het verzet.

Het Vreemde Huis

Ik was hier nog nooit eerder geweest.
Het stak me.
Ik viel op de grond en gilte.
Ik werd wakker in het ziekenhuis.
Ik probeerde eraan terug te denken wat er was gebeurd, maar ik kon het me niet herinneren.

Volgens mij was ik bij een vreemd huis en zag ik een vreemde vrouw, maar ik wist het niet meer zeker.

Niemand kon het me vertellen. Ze deden er allen wazig over.
Ik had het idee dat ze me het niet wilden vertellen.
Ik wilde terug naar waar ik was geweest, waar het was gebeurd, maar ze lieten me er niet naartoe gaan. Ik wist ook niet waar het was, maar soms had ik wel een idee, en dan vaagde het weer weg.

Volgens mij had ik een zwangere vrouw gezien, naakt, door een raam.
Ze was donker.
Iets had me gestoken, en daarom wist ik het niet zeker.
Ik twijfelde. Misschien bazelde ik maar wat. Misschien ijelde ik.

Maar die vrouw ... ik kende haar ...
Ik wilde haar niet zien, maar ik bleef kijken ... Ik had weg moeten rennen ... Iemand stak me ...
Het was niet zo ... Ik verbeeldde het me maar ... Het was een vreemd huis, dat weet ik wel, en ik zag een vreemde vrouw ... Ik raakte onder hypnose ... Ik kende haar, maar waarvan ?

Een breuk, zei de dokter ... Ik moest weten wie het had gedaan, maar hij wist me niks te vertellen of wilde het me niet vertellen ...

We hebben er alles aan gedaan, zei hij ...

'Wat ?' vroeg ik ...

Ze deden zo vaag en wazig ... Daar zijn ziekenhuizen voor hè ... die mensen communiceren gewoon niet ... Ik was mijn geheugen kwijt door wat er was gebeurd ... Het was gewoon een zwart gat ... Maar die donkere vrouw ... Ik kende haar ... Ze was zwanger of met haar baby Ik heb gewoon ergens een kink in de kabel van wat er was gebeurd ... En ik wist niet wat ?

Wie had het gedaan, en wie was zij ?

Het was een vreemd huis, dat is alles wat ik weet ... Ik kom er gewoon niet bij ... Ik heb een wond in mijn hoofd ... een breuk, zegt de dokter ...

Ik zit hier gewoon een brief te schrijven, maar ik maak het niet af ... Hadden wij niet wat ? En waar zou ik het naartoe moeten sturen ? Ik kan me zo kwaad maken dat ik het me niet kan herinneren ... Ik moet wel een klap op m'n hoofd gehad hebben van achteren ... Ja, iemand stond achter mij, ik weet het zeker, maar wie ? En waar ? Het was een vreemd huis, dat is alles wat ik weet, en een vreemde vrouw, maar kende ik haar niet ? Hadden wij niet wat ? Ze was zwanger of met een baby ... Of was het mijn baby ?

De dokters hier werken niet mee. Ik moet rust nemen, en dan zal de breuk wel weer herstellen ... Ik hoop mijn geheugen ook ... Ik wil naar dat vreemde huis toe, maar misschien was het wel mijn eigen huis ... Alles is vreemd voor hen die het niet kunnen herinneren ...

Een zwangere vrouw ... of een vrouw met een baby ... Een donkere vrouw ... En iemand moet wel achter mij hebben gestaan om mij een klap te verkopen ... Maar waarom stond ik daar ? Ik stond bij een raam ... Ik kon zo door de weerspiegeling van het raam iemand achter mij zien staan met een mes ... Ik was gewoon te laat ...

Misschien bazel ik, of ijl ik, maar zo was het gegaan volgens mij ... Ja, het was een mes ... Wie was hij of zij die achter mij stond ? Ik was te laat ... Ik kon me niet meer omdraaien, maar zag het als een flits in de weerspiegeling van het raam ... En nu ben ik hier in het ziekenhuis ... Ik weet niet eens waar ik die brief naartoe moet sturen en naar wie ...

Wat deed ik daar ? Ik stond in de bosjes door het raam te gluren ... Die vrouw was helemaal naakt, zwanger ... of met een baby ... Nee, volgens mij had ze wat aan ... Volgens mij was ze helemaal niet naakt ... Hoe kom ik daar nu weer bij ? Het is mijn hoofd wond ...

Ik krijg hier maar geen vat op ... Het kan me zwaar kwaad maken, maar ik schiet er niets mee op ... Daarom schrijf ik het maar op ... Het was een vreemd huis, dat is alles wat ik zeker weet ... Een vreemde vrouw, donker, zwanger of met een kind ... Ik weet niet hoe oud dat kind was ... 't Kan ook wel zo zijn dat het kind veel ouder was ... Was het mijn kind ? Waarom gluurde ik daar ? Kan iemand me dat vertellen ? Er moet iets gebeurd zijn ... Iemand heeft niet zomaar een breuk en geheugenverlies ... Ik zie dat kind nog zo door de ramen staren naar mij ... Ze zei : 'Mamma ...' en begon te wijzen ... Hoe oud zal het kind geweest zijn ? Ik heb geen idee ... Niet volwassen in ieder geval ... Echt nog zo'n kind ... Een mamma's kind ... Zo'n kind die altijd haar moeder bij de rok vastheeft ... niet loslaat ... Maar waar was de vader ... Misschien aan het werk, of misschien ... achter mij ?

Waarom keek ik daar door het raam ? Blijkbaar was het gevaarlijk terrein ... Of was het mijn huis ? Nee, dit huis was echt heel vreemd ... Ik kende het niet ... En die vrouw en dat meisje waren ook vreemd ... Ik kan me er zo kwaad om maken dat ik het me niet herinner ... Die vrouw had volgens mij een mes, maar er lag ook brood ... Volgens mij was ze brood aan het smeren voor haar kind ... Of voor haarzelf, of voor beiden ... Misschien dat haar man net thuiskwam en mij zag staan ... Maar ja, daar steek je iemand toch niet voor neer ?

Die dokters zeggen echt helemaal niets ... Misschien weten zij het ook niet ... Ze waren er niet bij ...

Volgens mij was die vrouw gisteren hier om me te bezoeken met haar kind ... Meer weet ik ook niet ... Volgens mij had ze zoiets gezegd als : Kom je nog eens langs bij ons vreemde huis ?

Vreemde vraag vond ik het ... Nee, ik wil niet nog een keer een mes in m'n rug, of hoofd ... Ik zal me gek wezen ... Wie stelt nu zo'n vraag na alles wat er was gebeurd ?

Nee, nee, volgens mij verzin ik nu maar wat ... Die vrouw was hier, maar zonder haar kind ... Ze was zwanger ... Ze boodt mij wat aan, maar wat weet ik niet meer ... Het is zo'n chaos in mijn hoofd, en het steekt ... Ik kan beter stoppen met denken ... Ik vertrouw niet meer wat ik denk dat ik me herinner ... Het lijkt telkens anders te zijn ... Ze hebben me flink verwond ... Wie het dan ook mochten wezen ... Die vrouw leek me heel zorgzaam, maar voor mij was het een vreemde ... haar kind ook ... Ik kan beter stoppen Dit leidt nergens toe ...

Het was een vreemd huis, dat is alles wat ik zeker weet en een vreemde vrouw ... Of ze hier nu wel of niet was doet er even niet toe Ik denk op het moment niet al te helder ... Het is een breuk, zegt de dokter ... Die breuk doet dat ... Hij hoopt op een snel herstel, en weet dat dit lastig voor me is ... Ze vertellen me verder niets ... Ze zeggen dat ik teveel praat, dat ik rust moet houden ... Naar mijn idee praat ik helemaal niet teveel ...

Het vreemde huis ... Komen we daar weer bij terug Een vreemde vrouw, donker, al dan niet zwanger, al dan niet naakt ... Ik zag het door het raam, en toen gebeurde het, en daarom ben ik hier ... Wat er gebeurde weet ik nog steeds niet, maar het moet flink ernstig zijn geweest ... Ik maak me er telkens erg kwaad om ... Het heeft mijn geheugen aangetast ... De dokter zegt dat het van korte duur zal zijn ... Hij verwacht dat ik spoedig mijn geheugen weer terug heb ... Laten we het hopen ... Ik wil naar dat vreemde huis, naar die vreemde vrouw ... Ik wil naar het kind ... Maar eigenlijk wil ik niet, vanwege dat mes, of die messentrekker Wie het ook moge zijn ... Dat kan toch niet ? Je kan toch niet zomaar even op je dooie gemak iemand neersteken van achteren die door een raam staat te gluren ... Misschien wel naar zijn eigen vrouw en kind ? Wie zal het zeggen ? Tegenwoordig schijnt alles te kunnen ... Je kan niets meer doen tegenwoordig of je wordt er voor afgeknald. Hup, weg ermee, de volgende ... Het ziekenhuis verdient er goed aan ...

Misschien heeft de dokter het zelf gedaan ? Had hij patienten nodig ? Zo mag ik niet denken natuurlijk, maar ik denk het wel ... Dat gebeurt ... Daar kan ik verder niets aan doen ...

Die gedachte kwam wel in mij op ja, want hij doet er veel te geheimzinnig over ...

Volgens mij had die dokter een kat ... Volgens mij kende ik hem ... Was het niet de buurman ? ... Laat ik maar stoppen ... Ik begon veel te paranoïde te worden ... Ik zit gewoon dingen te verzinnen nu ... Ik heb teveel tijd aan mijn handen nu ik die hoofdwond heb ... Maar ja, dan had hij me maar niet van achteren moeten neesteken ... Waarom deed hij dat eigenlijk ? Had hij niets anders te doen ? Het was toch mijn eigen huis en tuin ? Of had ik hem op heterdaad betrapt met mijn vrouw ? Had hij mijn vrouw misschien zwanger gemaakt ? Ik hoop dat het geen verkrachting was ... Maar zo niet, dan ben ik dus ook weer in mijn vrouw teleurgesteld ... Wat doet zij nog meer allemaal achter mijn rug om ? Wat voor figuren haalt zij naar binnen tegenwoordig ? En dat kind dan ? Zegt dat kind daar allemaal dan niks van ?

Volgens mij was dat kind hier gisteren om me op te zoeken, zonder haar moeder, met cadeautjes, heel lief ... Ach, ik weet het niet meer ... Misschien verzin ik het allemaal maar ...

Wel weet ik dat het een vreemd huis was ... Ik hoorde daar niet ... De dokter probeerde me nog te helpen, maar het was al te laat ... Aardige man, die dokter, alleen hij zegt niet veel ... en is ook niet één van de snelsten Hij had me best wel kunnen redden ...

Ik word soms zo moe van mezelf als ik het niet meer weet, het niet meer herinner ... Ik wil er op uit, langs de huizen lopen, door de straten ... misschien herinner ik het me dan weer ...

Het was een vreemd huis, vreemde vrouw, vreemd kind ... Dat is wat ik zeker weet ... of die vrouw was zwanger, één van die twee Naakt of half naakt, en ik keek door het raam ... Toen gebeurde

het ... Of zou ik het maar gedroomd hebben ? Waarom ben ik hier ?

Het was een hele mooie tuin, dat weet ik nog wel. Ik stond daar tussen de struiken bij het raam. Volgens mij had ik een pistool ... Maar waarom verdedigde ik me dan niet ? Nee, volgens mij had ik geen pistool, maar degene die achter mij stond ... Ik hoor hem nog zo lachen, en daarna wist ik niks meer ... Alles zwart voor mijn ogen ... Ik vraag me af of die vrouw nog leeft, en haar kind ...

Het was een hele mooie tuin, dat wel ... Maar daar heb je niets aan als je met een kogel in je kop op het gras ligt te spartelen. Ja, mooie tuin. Je kan niet alles hebben. Die vrouw liep toen naar het raam toe, en keek, met haar kind op haar arm. Ze was zichtbaar in een shock. Waarom moest mij dat overkomen ? En dat arme kind ... Misschien was ik haar vader wel ...

Het was een hele mooie tuin, en toen een hele stoet met ziekenhuiswerkers, brancards ... politie erbij ... Er was niet veel meer van die mooie tuin over ... En die vrouw stond stokstijf voor het raam ... Volgens mij had ze ook een telefoon in haar hand ... Kon wezen dat zij ze allemaal had opgebeld ...

Nee, dat kind moet veel ouder zijn geweest, iets van in de twintig ... Ze had al zo'n volwassen gezicht ... Volgens mij stond zij met een telefoon in haar hand ... Ik weet het niet meer Misschien bazel ik wel wat, ijl ik ... Het was een mooie tuin ... Dat is alles wat ik weet ... Laten we het daar op houden ... Prachtige tuin, en toen al die werkers ... pianisten, violisten ... Ik lag op de grond ... Of stond ik nu ? Volgens mij stond ik eerst ... Ik ging plat ... Misschien door die muziek ? Het was heel mooi, dat weet ik nog wel ...

Het was een vreemd huis, met vreemde muziek ... Ik vond het mooi, misschien wel wat te mooi ... Ik kon het niet goed zien ... Volgens mij ben ik toen dichterbij gekomen ... Ik zag die vrouw ... Ze danste ... En toen danste ze met mij Volgens mij vielen we toen ... of Nee Die muziek ... er was iets met die muziek ... gewoon te vreemd Ik kon niet meer ademhalen Te mooi ... Ja, daarom ben ik hier ... Daarom ben ik hier

Einde

Voor hetzelfde geld

'Ouwe juten zak als broek, een onbroek,' hoorde ik iemand zeggen toen ik half dronken een Rotterdams café instapte. 'Ja, dat had hij aan,' zei die persoon weer. Het was de barkeeper die tegen een klant sprak. 'Hij draait z'n hand er niet voor om. Je hoeft maar te zeggen dat je van iemand al geruime tijd last hebt, en het klusje is zo geklaard. Daar wordt hij voor betaald. Het is zijn beroep. Daar wordt hij ook voor beschermd.'

'Hoe weet je dat allemaal ?' zei een andere man aan de bar.

'Tja, kijk,' zei de barkeeper, 'ik vul natuurlijk de lege glazen, hè, dan hoor je nog eens wat. Hij is hier bijna kind aan huis, en dan het ene naar het andere glas, en dan krijg je die verhalen te horen.'

Ik wist niet hoe ik zo dronken was gekomen. Ik voelde me zo. Maar ja, dat gebeurd wel vaker met dronken mensen. Die weten achteraf niet meer hoe het gekomen is. Wat ik me nog wel herinner trouwens is dat ik ergens aanspoelde op een strand. Wat daarvoor dan weer was gebeurd weet ik niet meer. Ik spoelde aan op een strand, strompelde het strand op, en raakte in gevecht met een piraat. Ik weet niet waarover het ging, dat kan ik me niet meer herinneren. Geld of goud ofzo. Ik overleefde het gevecht. Ik zag hem op de grond liggen en strompelde weer door. Ik weet niet wat ik had gedaan, maar hij was flink rustig zo. Toen werd ik op een landweg ergens aangevlogen door een hond. De hond was verschrikkelijk wild, en begon me overal te bijten. Ik raakte zwaargewond, vooral aan mijn hand. Dat ging me door merg en been, steken dat het deed. Ik gaf die hond een schop, en overleefde het zo. Ik zag hem daar halfdood liggen toen, en ben toen verder gegaan. Ik was zwaar gewond, ook in mijn knie gebeten enzo, en in mijn heupen, maar mijn hand was er het ergste aan toe. Op sommige momenten voelde ik helemaal niks meer, alsof ik niet meer bestond ofzo.

Ik strompelde naar het dichtst bijzijnde stadje, een brugje over, en klopte aan bij een willekeurig huisje, nog steeds zwaargewond. Deed er een vrouw open. Nou, kom maar binnen, ziet er niet best uit. Toen ging ze mijn wonden verbinden. Bleek even later dat ze dokter was, dus wilde ze er nog geld voor hebben ook. Dat had ik dus niet. Toen raakte ik ook nog eens met haar in gevecht, alsof ik er dat nog allemaal bij kon hebben.

Dat zijn zo van die dames hè, die zeggen : 'Kom maar, kom maar,' maar ze hebben een groot beest naast zich. Je zou bijna niet meer op deuren durven te kloppen zo, maar ik moest wel. Ik was nog wel erger verwond toen, zweefde ergens op het randje van de dood door die vrouw en die gemene hond. Ik klopte dus weer ergens aan, dachtende dat het mijn dood dit keer wel zou worden. Bleek het een huurmoordenaar te zijn. Ik kende hem wel. Hij zat vroeger bij mij in de klas. Hij vroeg mij om het lijstje toen. Ik zei : 'wat voor lijstje ?'

Hij zei : 'Nou, het lijstje met degenen die je al geruime tijd lastig vallen en waarvan je af wil. Het is mijn beroep.' Ik dacht even na, nog steeds verbaasd dat ik hem helemaal hier tegen was gekomen. Wat was de wereld toch weer klein ineens. 'Nou ja,' zei ik, 'nu ik er toch ben. Ik zou wel van die en die afwillen.' Natuurlijk had ik het ook nog even over die vrouw.

'Ik draai m'n hand er niet voor om hoor,' zei hij toen. 'Dat klusje is zo geklaard. Een peuleschilletje, en omdat jij het bent doe ik het voor de helft van de prijs.' Hij moest toen even weg, en kwam toen terug en zei : 'Het klusje is al geklaard hoor. Het is mijn beroep. Ik heb er handigheid in. Ik word er ook voor beschermd.'

Hij liet mij toen zijn vuile bebloede handen zien. Toen wilde hij dus geld hebben, en dat had ik niet. Daarna kan ik me niks meer herinneren, alleen dat ik half dronken dat Rotterdamse café inliep. De barkeeper had het net over hem. Ik ben blij dat ik nog leef overigens. Voor hetzelfde geld was ik zijn volgende patient. Waarschijnlijk heb ik het puur overleefd omdat ik bij hem in de klas zat en hij alles voor mij voor een vriendenprijsje deed.

Einde

De Brug van Heimdal

Ze was zwanger in het ziekenhuis, en lag daar, terwijl ik van haar weg wilde, omdat ik op zoek was naar ware liefde. Ik liep over de brug naar huis en kwam Heimdal tegen, een constructie werker die ik kende. 'Moet je niet bij je vrouw zijn ?' vroeg hij.

'Ben ik net geweest,' zei ik. 'Ik vind het wel goed zo. Ik ga bij haar weg. Ik ben op zoek naar ware liefde. Dit is het niet voor mij.'

'Wat dan wel ?' vroeg Heimdal.

'Boeken denk ik,' zei ik.

'Ja, maar je kunt haar toch niet zomaar aan haar lot overlaten nu ze bevallende is ?' zei Heimdal.

'Ik zal haar wel een boekje sturen,' zei ik koud.

'Dat is ook niet aardig,' zei Heimdal.

'Dit is het gewoon niet voor mij,' zei ik. 'Het boeit me gewoon niet.'

'Volgens mij ben jij gewoon zwaar overspannen,' zei Heimdal. 'Ik heb nog wat voor je.'

Hij is toen met me meegelopen naar mijn huis in een flat aan het riviertje. Tegenover het riviertje woonde mijn oom en zijn gezin, in een heel langwerpige huis alles op de begane grond. Dan moest je eerst een bruggetje over. Heimdal kende hem ook wel. Had hij nog bij in de klas gezeten vroeger.

Toen Heimdal binnen was in mijn huis trok hij z'n tas open en haalde er een apparaat uit. Het was een heel ingewikkeld verwarmings apparaat, maar nog veel meer. Het regelde de temperatuur, automatisch, als een soort huiselijke weer machine, maar nog veel meer. Het apparaatje was al oud, en hij probeerde het aan de praat te krijgen. Hij werd erg kwaad toen het niet lukte. Hij begon zelfs kwaad op mij te worden. Ik zei : 'Nu lijkt het wel alsof jij zwaar overspannen bent. Heb je te hard gewerkt ofzo ?' Toen probeerde ik hem te kalmeren en gerust te stellen. We zijn toen beiden naar mijn oom gegaan. Ik had mijn oom al een tijdje niet gezien en viel hem in zijn armen. Het was best wel emotioneel. Ik zei tegen Heimdal dat ik altijd heel erg tegen mijn oom had opgezien, dat het een soort kinderheld was voor mij toen ik klein was. Daarna was het contact verwaterd, alhoewel we zo dichtbij elkaar woonden. Mijn oom was heel trots erop dat hij zoveel voor mij betekende. 'Kijk, het begint al te werken,' zei Heimdal.

'Wat ?' vroeg ik.

'Dat apparaat,' zei Heimdal. 'Blijkbaar moest het eerst opwarmen, maar het apparaat herstelt dus ook sociale contacten wanneer dat nodig is.'

'Mooi,' zei ik. Ineens begon de liefde voor mijn vrouw weer omhoog te borrelen. 'I... ik moet maar weer eens gaan,' zei ik. 'Mijn vrouw is hoogzwanger en heeft mij nodig.'

Heimdal knipoogde naar mijn oom.

'Ga jij maar snel, jongen, dan drink ik nog even een glaasje plezier hier met mijn klasgenoot van vroeger,' zei Heimdal.

Ik rende terug, helemaal naar de grotere brug toe waarachter het ziekenhuis lag. Maar midden op de brug sloeg een grote angst me om het hart. Ik durfde niet meer verder. Ik ben toen teruggegaan naar Heimdal en mijn oom en viel ze huilend in de armen. 'Nog steeds zwaar, jongen ?' vroeg één van hen. 'Wat als we er nu samen naartoe gaan ?'

'Nee, nee, ik kan het niet meer,' zei ik. 'Ik ben blij dat ik jullie heb. Meer kan ik niet aan.'

Heimdal keek me aan. 'Zeg, vertel me eens, is er een keer iets gebeurd waardoor je zo bent geworden ? Heeft ze je iets aangedaan wat ik nog niet weet ?'

'Ik wil er niet over praten,' zei ik.

'Goed,' zei Heimdal. 'Het apparaat moet nog even opwarmen. Als het goed is zal het apparaat je gehele huis herbouwen, en ook je hele sociale netwerk, en dan zal alles op zijn plaats vallen.'

'Ja, maar het verleden kan ik niet meer veranderen,' zei ik. 'Gebeurd is gebeurd.'

Heimdal glimlachte. 'Maar het apparaat kan het verleden wel veranderen.'

Einde

Lijm

Donkere vrouw in het wit,
Achter glas is zij, maar ik zie het,
Als het spreij van sneeuw,
Een koningin, van dromen

Donkere vrouw in het paars,
Niets anders dan een waas,
Dit glas laat nog wel minder zien,
En voelen al helemaal niet,
Ik leg mijn hand tegen het glas, en het wordt warm ...

Donkere vrouw in het roze,
Er is niets tegen haar,
Dit zijn de zomen van de natuur ...

Waarom kan de mens niet zien dat zij de adem van de filosofie is,
De waterval vanuit de aarde,
Als de sluier van moeder aarde,
Ik leg mijn hand tegen het glas en dan mijn lichaam, en het wordt warm,
Als dan het glas breekt of wegsmelt zwem ik in het water, en ook zij

Als zij de warmte van de natuur is, dan kan de kou nooit heersen, want zij is overal.
Als zij slechts fragmenten is van een stukgeslagen aarde,
Dan ben ik de lijm die haar kan helen.

De Politie Hond

Zij en haar herdershonden ... Was ze zelf ook niet als een herdershond ? Toen ze haar mes trok veranderde ze in een schaap, en dat was tegelijkertijd hoe het boek eindigde. Het was een heel dik boek met een rood kunstleren kaft en met een leeslint, als een dagboek, en het stond altijd in de openbare ruimte van de flat waarin ik vroeger woonde. Het was een hele sjieke flat met hele sjieke mensen. Toen ik er terugkwam was het eigenlijk alleen maar sjieker geworden. Ik woonde altijd helemaal in een uithoek. Ik kwam er alleen maar om rond te kijken om te zien hoe het was geworden, maar ik moet eerlijk zeggen dat het nu wel heel erg op een soort poppen bordeel leek. Ik zeg dingen gewoon recht voor z'n raap. Ik ga er geen doekjes om binden, er niet omheen draaien of bloemerig over doen. Ik benoem man en paard, of in dit geval man en hond. Ik hoorde buiten iemand schreeuwen die boos was, en die wat meer zorg en aandacht nodig had, dus ik zou zeggen, en sorry dat ik het zeg, maar het leek echt alsof ik in een soort sjiek poppenbordeel was gekomen voor mensen die zorg en aandacht nodig hebben, dus hoe zou je dat noemen ? Daar mag dan niet over gesproken worden, maar dat moet dan privé gehouden worden. De mensen die daar werken praten allemaal heel zacht. Er mocht eens iets uitlekken. Zo ook de vrouw die er op dat moment werkte. Volgens mij was het een organisator, of iemand die de administratie bijhield. Ik had het gevoel alsof ik haar kende, maar van waar ? We gingen ergens zitten, en ik zei dat ik er vroeger had gewoond. Ik durfde het woord niet te zeggen waaraan ik dacht. Zo rechtstreeks ben ik nu ook weer niet, en het kan natuurlijk heel beledigend overkomen. Ze had het over haar herdershonden, en dat ze een politie opleiding deed. Dit was eigenlijk haar bijbaantje om het allemaal te kunnen bekostigen. Ik moest weer aan dat boek denken. Ze kwam bij mij totaal niet over als een herdershond vrouw, maar meer als een schaap. Ze was heel lief. Ze liet me de kamers zien, ook waar ik vroeger woonde. Ja, het was allemaal nog sjieker geworden, terwijl het vroeger al zo sjiek was. Er waren ook zoveel plantenbakken. Alles was ruim en hoog. Het meubiliair was klassiek, niet modern.

'Oh, dus jij bent schrijver ?' vroeg ze. Ik knikte.

'Wat schrijf je dan zoal ?' vroeg ze geïnteresseerd.

'Over van alles en nog wat, over alles en niets, over overal en nergens,' zei ik glimlachend.

'Interessant,' zei ze. 'Kun je ook eens wat schrijven over bio-klokken, bio-ritmes, van de vrouw, want mannen schijnen daar geen oog en aandacht voor te hebben.'

'Volgens mij heb ik daar ook wel boeken over geschreven,' zei ik.

Even had ze het gezicht als een herdershond, en toen weer als een schaap. 'Wil je deze dans van mij ?' vroeg ze.

'Okay,' zei ik. Maar ze trok haar handen weg. 'Ik bedoel de bio ritmes binnen de bio klok van de vrouw,' zei ze zacht. 'Het is een dans, en die moet de mens leren.'

'Oh de literaire dans,' zei ik.

'Ja,' zei ze zacht.

'Heb ik veel over geschreven,' zei ik.

Weer had ze het gezicht als van een herdershond, maar toen werd ze weer een schaap.

'Waar werk je ?' vroeg ze.

'Oh, daar verderop achter de snackbar aan de zee,' zei ik.

'Nee, dat bedoel ik niet,' zei ze. 'Waar werk je, waar heb je je onderkomen ?'

'Ja, daar,' zei ik.

'Oh, je woont daar ook ?' vroeg ze.

'Ik woon altijd op het werk,' zei ik.

'Ik niet,' zei ze. 'Ik ben helemaal met de trein gekomen. Ik woon in de Achterling.'

't Geeft niet,' zei ik.

Ze glimlachte. 'Je maakt er geen werk van, wou je zeggen ?'

Ik keek haar diep in de ogen, zonder te knippen. Ik had nog steeds het idee alsof ze een pop was. Ik wilde het woord niet zeggen. Het zou wel heel beledigend kunnen zijn. Dat zeg je niet zomaar tegen mensen. En deze leek me ook geen katje om zonder handschoenen aan te pakken.

Ik stond daar. Ik zei maar : 'okay, okay,' want ik wist niet wat ze bedoelde. Ik ben toen maar weggegaan. Ik woonde hier immers niet meer. Gewoon terug naar zee, en schrijven, ook hierover. Ik was verbaasd toen ik een brief van haar kreeg, want mijn adres heb ik nooit gegeven. Sommige mensen schijnen alles te weten, of schijnen alles te weten kunnen te komen. Er stond in : 'Kom je nog eens langs ?' want ze wilde me nog iets laten zien. Toen ben ik de daaropvolgende dinsdag er weer naartoe gegaan, en ze liet me een beeldje van een dansend elfje zien in mijn oude woning. Het elfje draaide op een muziekdosje. 'De bio-ritmes van de natuur,' zei ze.

Ik vroeg haar waar mijn oude woning nu voor gebruikt werd. Ze glimlachte. 'Daar ga ik niet over uitweiden,' sprak ze. 'Oh, zeker een ...' en toen noemde ik het woord wat ik niet wilde zeggen. Ze keek me aan. 'Nee, iets veel ergers,' zei ze.

'Nou ja, ga me niet vertellen dat dit de gevangenis is ofzo,' zei ik toen.

'Ik loop stage voor de politie,' zei ze. 'Dit is inderdaad nu een gevangenis, maar niet meer zoals vroeger. Ze kunnen gaan en staan waar ze willen, maar als ze iets willen gaan doen wat niet mag, dan gaat hun chip piepen.'

'Chip ?' zei ik verbaasd.

'Ja, nieuwe technologie,' sprak ze. 'Het is een soort poppen chip zodat de marionetten niet afwijken

van de norm, maar toch vrij en blij kunnen leven en uniek kunnen zijn. En in deze gevangenis zitten we allemaal. Ik heb ook zo'n chip.'

'Interessant,' zei ik. 'Ik zou ook wel zo'n chip willen.'

'Oh, jij staat al op de lijst,' zei ze glimlachend. 'Het zat ooit eens in je vla flip.'

'Oh, dus het is een biologische chip?' vroeg ik.

'Ja,' zei ze glimlachend, 'je kunt het gewoon als een ijsje eten.'

'Een soort politie aan huis dan?' vroeg ik.

'Ja, als de klok aan de muur,' zei ze.

'Wat een uitvinding,' zei ik. En dan mag je raden of ik er de daaropvolgende dinsdag weer naartoe ging.

Einde

De Vrouwenondergoed Verkoper

Zo zag ik iemand die beweerde dat het praten over vrouwenondergoed de fijnere dingen in het leven zijn. Ik moest daar even vijf minuten hard om lachen, en dacht: Houd jij je maar bezig met je vrouwenondergoed, terwijl ik dieper de filosofie inga om aan types zoals jou te ontkomen. Wat een grapjas. Hij leek trouwens op iemand waarmee ik in mijn jeugd op vakantie in Frankrijk was, en hij was de eerste die ik ooit het woord 'motherfucker' heb horen zeggen. Als kind was ik daar een maand lang overstuur van, en ook dat ik me afvroeg: 'Wat bedoelt hij daar eigenlijk mee te zeggen?' Hij was de zoon van mijn leraar Nederlands, een geadopteerde zoon uit het buitenland, en hij dacht dat hij alles mocht zeggen. Hij was als elastiek, en wilde altijd dansen, en je zou hem de Nederlandse Michael Jackson kunnen noemen, dus velen die hem zagen wilden met hem spreken, en dan moest ik als vriend de boot telkens afhouden. Ik voelde me een beetje als zijn bodyguard. Zo nu en dan kijk ik naar het filmpje over die idioot die doet alsof het praten over vrouwenondergoed de normaalste zaak van de wereld is, zodat ik weer even hard kan lachen, en ook er weer over kan

nadenken : 'Wat bedoelt hij nu eigenlijk ? Waar gaat dit over ?' En natuurlijk omdat hij een beetje lijkt op die jongen van vroeger, een beetje jeugdsentiment. Eerst dacht ik dat hij het was.

Wat doen de dwazen vandaag de dag ? Wat als het een grap is ? Misschien proberen ze mensen in de maling te nemen, want dat kan toch niet waar zijn wat ze zeggen ? Is dat de boodschap die je wil uitzenden naar de jeugd ? De jeugd is de toekomst. Hangt onze toekomst dan af van vrouwenondergoed ? Dat zijn soms de dingen die me bezig houden. Het lijkt wel alsof hij ergens overstuur over is. Tenminste dat kan ik me zo voorstellen als je daar altijd over moet praten, alsof dat de fijnere dingen van het leven zijn. Ik vraag me dan af wat voor leven hij heeft. Wat over de vrouw zelf in plaats van haar ondergoed ? Zou je het leuk vinden als iemand het voortdurend over je ondergoed heeft en niet over jezelf, of over dingen die er werkelijk toe doen ? "Hey, hallo, ik ben er ook nog. Stop met het staren naar mijn ondergoed."

Misschien heeft hij een handel in vrouwenondergoed ? Dat zou ook nog kunnen, dat hij er gewoon reclame voor maakt. Is dat een beroep wat je zou kiezen ? Helemaal hysterisch was hij erover, ging het tot in de kleinste details beschrijven. Ik dacht : 'Okay, okay, maar wat kan ik hiermee ? Wat voegt dit toe aan de waarde van mijn leven ? Ik ben geen vrouw, dus houd je mond maar. Je hoeft het mij niet proberen te verkopen.'

Ik merkte dat alhoewel ik er hard om lachte ook lichtelijk overstuur van was. Wat durven mensen tegenwoordig wel niet allemaal te zeggen, ook over vrouwen. Het is iets privé. Hoe zou jij het vinden als iemand anders over je ondergoed zou lopen praten ? Heb je dan ook niet zoiets als : 'Afblijven jij. Volgend onderwerp.'

Wat zou hij ervan vinden als mensen ineens over zijn ondergoed gaan lopen praten en erover gaan speculeren tot in de kleinste details. 'Hey, hallo, ik ben er ook nog.'

Het is een ondergoed verkoper. Dat staat vast. Vandaar al die praatjes. Hij leeft er van. Hij heeft het er altijd over. Het is zijn adem. Ik wil het er niet meer over hebben, maar ja, dan kan het een anti-obsessie worden, en dat is tegelijkertijd ook weer een obsessie. Zeg, heb je nu werkelijk waar niets anders te vertellen ? Zeg eens iets aardigs over de vrouw zelf, of iets onaardigs. Maar 'make sense'. Niemand heeft er iets aan als jij de hele dag over vrouwenondergoed loopt te zaniken. Nee, daar schieten we allemaal wat mee op wou je zeggen. Daar wordt de wereld echt wel een betere plaats door, zeg. En kinderen gaan hem dan ook nog nadoen. Irritante mensen, die ondergoedverkopers. Dan kun je wel aan de gang blijven. Dan is vuilnis ook ineens het belangrijkste in het leven voor vuilnisophalers. En schoenen voor schoenenverkopers. Zo heeft iedereen wel wat. Ja, het zwembad is het belangrijkste in het leven, zegt de zwembad eigenaar. Die wil zich natuurlijk niet in zijn eigen vingers snijden. Helemaal eerlijk is het natuurlijk niet. Daarom ben ik ook geen zakenman. Ik heb nooit mijn spullen verkocht. Men denkt hun waardeloze spullen sneller te kunnen verkopen als men stelt dat het het belangrijkste in het leven is. Het is dwaas, maar vele dwazen tuinen erin.

Ja, weer een klant voor vrouwenondergoed. Weer een klant voor dit of dat. Dat is alles waar het bij hen om draait, en daar liegen ze veel voor. Het zijn zielenvissers. Ik heb mijn telefoonnummer maar niet gegeven. Hij vroeg erom, en ik maar lachen. Wat wilde die clown eigenlijk ? Zeker nog meer met me over vrouwenondergoed praten. Hij gaf me toen een filmpje mee van hemzelf, voor als ik mijn gedachten zou veranderen. Als ik in een dipje zit dan kijk er soms even na, en dan lach ik zo hard dat mijn dag weer goed is, maar soms werkt het ook weer averechts.

Op een dag kwam hij met een grote truck bij me aan de deur. Hele truck zat vol met vrouwenondergoed. Ik zei : Wat mot je ? Hij had het erover dat ik een hele grote bestelling had gedaan. Ik zei : Ik weet anders van niks.

Ja, via internet, zei hij. Ik zei dat kunnen ook hackers wezen. Ze doen zich dan voor als mij etcetera, maar ik verdacht hem ineens zelf ervan. Nou ja, dan ga ik weer weg, zei hij toen. Ik zei : Stop, blijf nog even. Ik heb hem toen mijn huis binnengenomen. Na een beetje praten kwam ik erachter dat hij flink dronken was. Ik had het wel met hem te doen. Als je nou altijd over vrouwenondergoed moet praten om je een beetje goed te voelen, ja, dan wilde ik hem wel proberen te helpen. Het leek me verder een beste jongen. Misschien moest ik maar weer de taak van bodyguard op me nemen met deze jongen. Hoe was hij zo geworden ? Ja, zei hij toen, zijn moeder gooide altijd haar ondergoed vroeger naar hem toe als hij ondeugend was. Dat zou hem minder pijn doen dan als ze een schoen zou gooien. Ik begreep hem toen direct. Ik zei hem dat ik dan ook zo geworden zou zijn. Hij had er natuurlijk een syndroom aan overgehouden, en daarom was hij vrouwenondergoed verkoper geworden. Zo zie je maar weer, een beetje doorvragen soms, en dan is het allemaal veel duidelijker.

Maar ja, nu moest ik hem natuurlijk nog helpen. Ik zei : Nou ja, als je er nog zo mee zit, ga jij dan maar lekker vrouwenondergoed verkopen.

Hij werd me toen toch een partijtje kwaad. Hij noemde het een hulp van lik me versje. Hij vond het ook nogal beledigend overkomen, alsof hij voor niets anders goed was dan vrouwenondergoed te verkopen. Hij had een hele zak met vrouwenondergoed meegenomen, en begon mij ermee te bekogelen. Maar toen was hij nog niet klaar. Hij ging terug naar zijn truck en kwam terug met nog veel meer vrouwenondergoed om mij ermee te bekogelen. Hij stopte maar niet. Er was geen houden meer aan. Al zijn verborgen woede kwam naar boven. En ja, je raad het al. Toen hij uiteindelijk weg was gegaan was er zoveel vrouwenondergoed in mijn huis dat ik zelf ook maar vrouwenondergoed verkoper ben geworden. Om het af te leren.

zekere grenzen

Ik bracht het evangelie tot het Noorden. Ik wilde weten wat het evangelie eigenlijk was, want alles wat ik deed was herhalen wat mensen zeiden. Wat ze dan ook tegen me zeiden zei ik tot hen terug, totdat ze er tureluurs en ziek van werden. Moe werden ze van mij, en ik begon hen ook steeds meer na te doen in hun bewegingen en gezichts uitdrukkingen.

Natuurlijk had dat zekere grenzen. Mensen begonnen van wanhoop in de sloten te springen, maar ik bleef gewoon staan. Ik stond erbij en keek ernaar. Ook begonnen mensen van wanhoop hun haren uit te trekken, en dat deed ik natuurlijk niet bij mezelf. Ik stond er gewoon bij om ernaar te kijken. Was dit nu het evangelie ?

Ik vroeg me af waarom ik dat telkens deed : Alles herhalen wat mensen zeiden, en dan stopte ik niet. Ik ging gewoon door totdat ze er gek van werden. Maar hadden ze dat vroeger ook niet gedaan ? Iemand gooide een balletje op, en men bleef het maar herhalen, totdat anderen er ziek van werden. Dat kon hen overigens niets schelen. Ze gingen gewoon maar door. Mensen sprongen in de sloten en de rivieren, en gingen onder de grond wonen, en ze stonden er bij en keken ernaar.

De Twaalfjes

We kennen allemaal wel de elven, maar wat zijn dan de twaalven ? Zij zijn de wezens van de klok. Altijd zijn ze bezig met tijd, wanneer het wel mag en wanneer het niet mag. Alles moet op tijd. Het mag geen seconde te vroeg of te laat, want dan zijn ze overstuur, of boos, heel boos. Dat kan natuurlijk helemaal uit de hand lopen. De ergste vijanden van de twaalven zijn de varkens, want die komen nooit op tijd. Die komen altijd veel te vroeg of veel te laat. Dat zijn niet zomaar varkens maar monsterlijke varkens. Ze vreten alles wat los en vastzit, en altijd feesten ze. Ze gaan niet naar school, terwijl twaalven altijd met school bezig zijn. Dat is het grote verschil.

De twaalfjes, we hebben ze wel nodig, de wezens van de tijd, anders gaat alles verkeerd. Zo bouwden ze een school voor de varkens, maar de varkens zetten het op een loop. De varkens bouwden toen een stad van feesten, en ook de twaalfjes werden uitgenodigd, maar die kwamen niet. Die waren nog steeds beledigd dat de varkens niet naar hun school wilden komen.

Maar toen waren de varkens ook beledigd dat de twaalfjes niet naar hun feest stad wilden komen, en ze begonnen meer en meer de twaalfjes van alles de schuld te geven. Dat was natuurlijk heel hypocriet, maar dat gebeurt er als je alleen maar tijd neemt om te feesten en niet om te leren. Dan ontwikkelen je hersenen zich niet en dan ga je alles omdraaien. En zo werd het een zware oorlog tussen de twaalfjes en de varkens. De varkens sloegen de hele school van de twaalfjes kort en klein, en toen zijn de twaalfjes onder de grond gevlucht. Op de puinhopen van de school van de twaalfjes bouwden de varkens een nieuwe stad, een tweede feest stad. Altijd maar weer gingen ze feesten. En leren ? Ho maar. Dat was alleen iets voor twaalfjes.

Onder de grond bouwden de twaalfjes opnieuw een school, maar toen die even later ook door de varkens werd verwoest wisten de twaalfjes het niet meer. Op een dag zijn ze toen weggevlogen, naar een plaats die niemand weet. Ze zouden alleen nog maar onzichtbaar komen, door de tijd, en zouden in klokken wonen. En ze zouden alleen gezien kunnen worden door een kinderhart wat altijd vlijtig door zou leren. Want oh wee als de varkens het zouden ontdekken. Dan zou de wereld te klein zijn. En daarom bleven ze onzichtbaar. Toen een jongetje op een dag een twaalfje zag werd hij daarom ook niet geloofd.

'Welnee, jongen, twaalfjes bestaan niet, alleen in sprookjesboeken,' zei zijn moeder.
'Maar toch heb ik het gezien,' zei het jongetje. En de dag erna zag hij het weer, en toen weer, en toen veel meer twaalfjes.

'Mama, ze komen,' zei hij op een dag.

'Welnee,' zei moeder. 'Je hebt het maar gedroomd.'

'Nee, het was echt,' zei het jongetje, 'ze zullen komen met zovelen.'

'En wat gaan ze dan doen ?' vroeg zijn moeder.

'Een school bouwen,' zei het jongetje.

'Maar er zijn al zoveel scholen,' zei zijn moeder.

'Het is een onzichtbare school,' zei het jongetje, 'die alleen kinderharten kunnen zien die vlijtig door willen leren.'

'Wie zegt dat ?' vroeg zijn moeder. 'Waar heb je zulke dure taal geleerd ?'

'Een twaalfje zei het tegen me, mama,' zei het jongetje.

'Twaalfjes bestaan niet, klein kereltje,' zei zijn moeder weer.

'Wat zielig voor u,' zei het jongetje, 'want dan hebt u dus geen kinderhartje wat vlijtig door wil leren, anders zou u het ook gezien hebben.'

'Je bazelt maar wat, klein mannetje,' zei moeder. 'Het is alweer bijna tijd voor jou om naar bed te gaan.'

'Hoi, hoi, mama, dan mag ik weer lekker dromen over de twaalfjes,' zei het jongetje.

'Ik weet anders niet wat daar nu zo leuk aan is,' zei zijn moeder. 'Vind je het niet leuker om een spelletje met mij te doen voordat je gaat slapen ?'

'Nee,' zei het jongetje. 'Ik speel liever geen spelletjes met domme varkens die niet willen leren.'

Moeder geeft hem een klets in het gezicht. 'Bah, hoe durf je dat tegen je moeder te zeggen. Van wie heb je dat allemaal geleerd ?'

'Van de twaalfjes, mama,' zei het jongetje.

'Ik ben je mama niet meer,' zei de vrouw. 'Ga jij maar naar je twaalfjes toe. Mijn taak zit erop.'

'Okay, domme varkenskop,' zei het jongetje.

Dat was natuurlijk teveel voor de zwaar jaloerse moeder van het jongetje. En zo moest het jongetje naar een tehuis voor moeilijk opvoedbare kinderen. Ook daar verspreidde hij zijn verhalen over de twaalfjes. En ook dit bracht hem in de grootst mogelijke problemen, maar dat had hij er graag voor over. Op een dag kwam zijn vader hem halen die hij nog nooit had gezien. Zijn vader had een prachtig groot huis in het bos waar hij nu mocht wonen.

'Papa, waarom had ik u nooit eerder gezien ?' vroeg het jongetje.

'Lang verhaal,' zei zijn vader, 'maar het begon allemaal met twaalfjes. Ken je die ?'

De ogen van het jongetje begonnen helemaal te glinsteren. 'Nou en of,' zei het jongetje.

'Dan hebben we elkaar toch nog gevonden,' zei zijn vader.

'Dankzij de twaalfjes,' zei het jongetje.

'Dankzij de twaalfjes,' zei vader.

En ze leefden nog lang en gelukkig, met de twaalfjes.

Einde

Het Feestvarken

Op een dag ontsnapte een varkentje uit de slagerij. Het hele dorp was in rep en roer. Dat kon natuurlijk niet, want er moest altijd vlees op tafel zijn, en als vlees op de loop zou gaan, dan was dat natuurlijk niet goed. Maar het varkentje was door een deur gegaan die openstond. Het hele dorp was kwaad op de slager, en flink overstuur. Wat een domme, domme slager, die zomaar de deur had laten openstaan.

Het varkentje ging het bos in, en kwam na een tijdje aan bij een huisje. Daar ging het varkentje toen naar binnen, want ook daar stond de deur los. Een vrouw keek verbaasd naar het varkentje. 'Zeg, hoor jij niet thuis in de slagerij?' vroeg de vrouw.

'Nee, ik ben ontsnapt,' zei het varkentje.

'Dat is nou jammer,' zei de vrouw. 'Morgen is er groot feest in het dorp, en nu mis je alles.'

'Wat voor feest?' vroeg het varkentje.

'Een varkensfeest,' zei de vrouw. 'Er zal een grote varkensoptocht zijn, en voor alle varkens zal het feest zijn.'

Het varkentje snoof even aan de vrouw. Was dit wel waar?

'Heus, je zal er geen spijt van krijgen als je teruggaat,' zei de vrouw.

'Maar moet ik daarna weer terug naar de slagerij?' vroeg het varkentje.

'Welnee joh,' zei de vrouw. 'Na het feest zullen ze de slagerij heus wel afbreken. Ik zal wel met je meelopen als je niet alleen durft.'

En zo gebeurde het. De vrouw bracht het varkentje terug naar het dorp en toen naar de slager.

'Maar waarom gaan we dan naar de slager?' vroeg het varkentje.

'Omdat daar het feest begint,' zei de vrouw.

Bij de slager aangekomen zei de vrouw : 'Ik heb hier nog een varken voor het varkensfeest morgen.'

'Ah, die had de benen genomen,' zei de slager. 'Blij dat het weer terug is. Ik had de deur open laten staan.'

En zo miste het dorp dus geen enkel stukje vlees. Het varkentje was erin getuind door mooie beloftes en valse reclame, en zo tuint ieder dom varken telkens weer in de bedriegelijkheden van de stad. Geloof ze niet als ze zeggen dat je het feestvarken bent. Je bent slechts een stuk vlees voor hen. Je bent gewaarschuwd !

een wereld op wielen

Je kunt er urenlang over nadenken als je er niet bij bent geweest, maar dan kom je er niet achter. Je kunt het natuurlijk navragen aan anderen die er wel waren geweest, maar dan zal iedereen het anders beleefd hebben. Wel kun je misschien zo dieper in een moment komen, zoals een moeder die het beste voorheeft met haar kind, en zich dan probeert te verdiepen in het brein van een kind, en haar dan meeneemt een dagje aan zee. Dan lopen ze beiden langs de winkelstraat, en dan gaan ze langs de brug, en dan is er misschien net een optocht, en dan komen ze uiteindelijk aan bij het strand, en dan kan de moeder eens rustig de tijd nemen om haarzelf eens lekker te verdiepen in de gedachtengang van haar kind, misschien met een ijsje erbij. Dat wil nog weleens wat losweken bij het kind. Maar ja, het kind is in de groei, dus zal elke dag weer anders denken. Toch verdiept de moeder haarzelf daar dan in, ook al is het kind zo afwisselend als het weer. Het zijn toch allemaal weer kleine stukjes, en dan kan de moeder daar ook weer verder mee en er wat van leren misschien. Dat is ook niet altijd zeker natuurlijk, want het kan ook juist zo zijn dat de moeder van alles gaat afleren, of misschien wel zo dwaas wordt als het kind zelf.

Vandaar dat er ook telkens weer verkiezingen zijn, omdat er zoveel op ons afkomt, ook in vergaderingen. Wie leidt het zaakje, en waarom werd deze persoon verkozen. Dat moet ook weleens in twijfel gebracht worden, en uiteindelijk kon je pas aan het einde zeggen of je wel of niet goed gekozen hebt. Er zijn dan een heleboel omwegen en tussenwegen die je kunt nemen. Er zijn een heleboel mensen die daar lang over nadenken, en een heleboel mensen totaal niet. En een moeder kan dan erover speculeren hoe haar kind later zal worden. Met dat soort gedachtes zit een moeder dan ook weer opgepadeld. Waarom is een moeder hier zoveel mee bezig ? Het is een instinct. Veel mensen zullen dat proberen af te wimpelen, vaak omdat ze het moederschap nooit zelf hebben

ontvangen. Pas als de mens zelf dan moeder is geworden, dan weet de mens het ineens. Dat kan heel lang duren, of misschien wel nooit. Natuurlijk geldt dit ook voor een vader, maar die zit weer heel anders in elkaar. Wat doet een vader met zijn kind ? Of liever gezegd : wat kan een vader met zijn kind ? Ook de vader zit tussen allerlei begrenzingsen in. Hij zit op een stoel tussen muren, of in een open wildernis. Iedere vader is weer anders, maar ze hebben allemaal hun begrenzingsen.

Sommige vaders gaan dan mee met het dagje aan zee, terwijl andere vaders moeten werken, of ze zijn in het ziekenhuis, of in de gevangenis, of op een lange reis naar weet ik veel waar. Het kan een zakenreis zijn of een reis voor ander werk of nog iets anders. Daar kan een mens dan ook weer lang over nadenken, vooral als er een gebrek aan informatie is of was. En als het dan om de vader van iemand anders gaat dan is er misschien nog wel minder informatie. Sommigen nemen daar dan genoeg mee, terwijl anderen weer navraag gaan doen. Dat leidt dan soms ook weer tot bijzondere contacten, en als puntje bij paaltje komt bepaald dat iemand's levensloop of zelfs met wie hij trouwt. Zo rolt de mens vaak van het één in het ander, en is dat daadwerkelijk tegen te houden ?

Soms stuurt het dan ook de beroepskeuze van de mens bij. Je komt dan bepaalde mensen tegen, en krijgt dan bepaalde informatie, en dat gaat dan als een sleutel in je hoofd zitten, en je krijgt het niet meer weg. Is dat dan iemand's levenslot ?

En dan moet ik ook direct denken aan iemand die verslaafd is aan alcohol en telkens bij dag en dauw, bij weer en wind, de kroeg ingaat. Zou dat ook niet iemand's gedachtenstroom beïnvloeden, partnerkeuze, beroepskeuze enzovoorts ? Heeft het ook met muziek keuze te maken, en kan dat nog nadreunen in het nageslacht ? Zoals mijn vader was een alcohol verslaafde en mijn moeder was zwaar aan de drugs. Die liep altijd door het dorp met een joint in haar mond. Daar stond ze om bekend. Ik dacht vroeger dat het gewoon een sigaret was. Ik kan haar niet losdenken van die sigaret of die joint. Dat is gewoon mijn moeder. Dan slofte ze zo altijd door de straten, niet echt helder denkend, niet meer echt bij, door die joint die ze altijd in haar mond had. Het hing er zo uit, en mensen dachten echt : Daar heb je haar ook weer. Het was een echte kettingroker, of kettinggebruiker. En dan denk ik dat ik ook aan de drugs ben geboren vanwege mijn moeder. Ik had altijd het gevoel alsof ik tussen wal en schip hing. Het leven was voor mij te mooi om waar te zijn. Ik was altijd high, of stoned zoals ze dat noemen. Sommigen vonden dat ik zo hard als steen was, ondoordringbaar. Er was niets met mij te beginnen, onbereikbaar. Zo werd ik ook weleens genoemd : de steen, of de harde. Ze wisten niet wat ze aan me hadden. Dat was natuurlijk wel jammer voor hen. Het had zo mooi kunnen wezen. Mijn ouders waren ook beiden doof, dus ik groeide op met gebarentaal. Ze hadden hun eigen tekens.

Het waren toen natuurlijk hele andere tijden, hè. Toen hadden de mensen nog wat voor elkaar over. Ze vroegen mij weleens waarom ik niets voor anderen over had, maar ik had natuurlijk al mijn handen vol aan mijn vader en moeder die door hun verslaving in een belabberde toestand waren. Dat waren nog eens tijden. Dagje aan zee met de familie enzo. Maar nu is er niets meer van die familie over. Allemaal al overleden.

Maar ik denk er nog weleens aan terug en vraag me af of het mij ook nog heeft beïnvloed in mijn denken, mijn keuzes enzovoorts. Wat ook wel leuk is zijn die vlaggetjes die ze tegenwoordig hebben bij veel winkels, zoals bij winkels waar je nog ouderwets ijs kunt halen. Er is wel heel veel veranderd zo, in deze tijden. Trekt natuurlijk ook weer nieuwe klanten aan. Je moet toch wat. Daar moet ook wel heel veel tijd ingegaan zijn om al deze nieuwe dingen te bedenken, maar ik vind het wel fraai. Het had veel erger kunnen wezen natuurlijk, laten we eerlijk zijn. Neen, ik vind dat onze maatschappij erop vooruit is gegaan vergeleken met vroeger. Vroeger kon je niet eens gewoon rustig door een straat heenlopen, want er was altijd wel wat. Maar nu is het stil geworden, hè ? Er gebeurt niet echt veel meer, en dat heeft zeker zijn goede kanten. Teveel rust is niet goed zeggen ze dan, maar we kunnen ook niet zonder. Laten we eerlijk wezen. Als er iemand hard met klompen

komt aanlopen tegenwoordig, dan kijkt iedereen er verschrikt van op, maar vroeger keek niemand daar van op. Dat was de normaalste zaak van de wereld. Vroeger was het allemaal veel lawaaiiger. Alles moest maar hard en lang. Het hield gewoon niet op. En mensen schreven daar dan weer over in de kranten, en daar werd dan ook weer op gereageerd. Het hield maar niet op, al die eindeloze discussies. Dat is nu wel anders. Nu hoor je ze bijna niet meer. Het zijn natuurlijk nu ook allemaal weer nieuwe mensen, hè. En wat zijn er veel vreemdelingen tegenwoordig, hè. Je zou bijna denken dat je in een ander land bent als je de straat opgaat.

Maar goed, dat zijn zo van die dingen. Ik heb het er niet vaak over, maar het moet soms toch genoemd worden. Kan verder geen kwaad denk ik. Maar ja, de meeste mensen leggen zich er dan ook wel bij neer. Het zijn niet meer echt tijden waarbij je nu daadwerkelijk de straten opmoet in grote optochten om ergens tegen te protesteren. Dat was echt iets van vroeger. Dat gebeurt nu eigenlijk niet meer. Gek hè, hoe dingen kunnen veranderen.

Ik kijk weleens om me heen en dan zeg ik : Wat is het hier rustig zeg. Dat kon je vroeger echt niet zeggen. Toen was er altijd wel wat, op elke hoek van de straat. En veel drugsdealers, hè. Dat kwam allemaal vanuit Amerika overwaaien. Maar nu : niks meer daarvan. Ze zijn allemaal verdwenen. Waar naartoe weet ik niet. Misschien wil ik het ook wel niet weten. Maar je wenst ze dan natuurlijk het beste. Ik bedoel maar : Ik weet wat het is om een moeder te hebben die drugs gebruikte en dealde. En dat was nog maar het topje van de ijsberg. Wat een drama was dat vroeger zeg.

Nu zijn mensen allemaal zo netjes, en kunnen ook gewoon nee zeggen. Want overdaad schaadt. Vroeger moest alles maar groots en grootser, maar vandaag de dag neemt men met minder genoegen. Gelukkig maar. Dat is natuurlijk een hoofdpijn minder.

Mensen zijn nu ook allemaal zo eensgezind geworden, hè. Is je dat ook niet opgevallen ? Ze lijken allemaal op elkaar. Ik zou niet meer weten wie wie is. Ik hoef het ook niet te weten. Ik vind het allemaal best zo. Iedereen is het tegenwoordig maar met elkaar eens. Dat was vroeger wel anders. Vroeger vlogen ze elkaar echt in de haren om het minste of geringste. Dat wil je niet weten. Ja, de tijden zijn veranderd. De mensen zijn nu echt blij als ze wat krijgen, terwijl ze vroeger altijd zaten te zaniken van ondankbaarheid en ontevredenheid als ze wat kregen. Nooit was het goed genoeg. En het was altijd weer te weinig. Ze konden er niet mee rondkomen, ofzo, of hadden zo niks om uit te delen, niks om trots over te zijn of iets dergelijks, niks om over naar huis te schrijven, en daar stond je dan. Dat is nu wel anders. Mensen zijn nu echt verrast en verrukt als ze iets krijgen, ook al is het iets heel kleins.

Maar ja, we moeten natuurlijk niet overdrijven. Er zitten soms weleens rotte appels of peren tussen, maar in ieder geval een stuk minder als vroeger. Nee, ik ben goed tevreden over hoe de wereld vandaag de dag is. We zijn er een stuk mee opgeschoten. De mensen kunnen nu het kleine meer waarderen. Het vroegere pakt de mens niet meer. Het heeft z'n klauwen verloren.

Er groeien bij ons in de tuin nu hele grote appelbomen met hele lekkere appels. Het doet me weleens terugdenken aan vroeger, maar dan op een goede manier. Appels waren er toen ook al, maar het smaakt nu anders. Het is heel eigenaardig, alsof het kaneel er tegenwoordig gewoon al inzit. Het doet mij weleens denken aan hoe ze vroeger van die bussen schoonmaakten. Een kwartje per bus vroegen ze daar volgens mij voor. Dat was ook altijd een hele eigenaardige geur. Ik weet niet wat voor spul ze daar altijd voor gebruikten. We hadden ook zo'n meester dan die bij ons in de straat woonde. Het was niet onze meester, maar van een school dichtbij onze school. En die deed ook altijd hele typische dingen, zoals op zondag de was uithangen, echt heel tegendraads, want het was een openbare school. Dat ging dan recht tegen onze religie in, maar het inspireerde mij wel. Je moet als mens durven te breken met wat je met de paplepel krijgt ingegoten en zelfs later niet begrijpt. Als het kwartje dan niet valt, dan is het tijd om eens een andere automaat te proberen.

Het zal mij dan ook allemaal worst wezen hè, want al die scholen worden bestuurd door volwassenen, en toch vlogen ze elkaar in de haren over hoe het zat of zou moeten zitten. Zo zie je maar, je kunt ze gewoon niet vertrouwen. Dat is nu overigens ook wel anders. Ik hoor er nooit meer iets van. Kan natuurlijk stilte voor de storm wezen, maar het kan ook echt zo zijn dat er iets ten goede is veranderd, en dat het zo blijft. Laten we het hopen.

Niemand zit er op te wachten dat het weer word als vroeger. Vroeger duurde al veel te lang. Hij dreef weg ofzo, hadden ze het over, toen kleine Karel verdronk. Daar moet je toch niet lang over nadenken ? Nee, vroeger moet een afgesloten hoofdstuk zijn. Het was al erg genoeg. Hij was nog zo jong, had een heel leven voor de boeg. Wat zou er van hem geworden zijn als hij niet was verdronken ? Daar denk ik dan weleens aan. Ik had er zoveel nachtmerries over. Vroeger werd er totaal niet op kleine kinderen gelet. Die lieten ze altijd maar aanrotzooien. Dat is nu ook wel anders. Verdrinkingen van kleine kinderen dat hoor je bijna niet meer. Veel ouders zijn nu voorbeeldig, en hebben geleerd van de geschiedenis. Soms zit er nog weleens een rotte appel of peer tussen, maar veel minder dan vroeger. Soms verdrinkt er nog weleens eentje, maar dat ligt dan vaak aan het kind zelf. Nee, aan de ouders kan het niet liggen tegenwoordig. Ik sta geheel aan hun kant. Zoveel dingen zijn stukken beter geworden vandaag de dag, met name het ouderschap, daar durf ik mijn hand wel voor in het vuur te steken. Ik heb dat allemaal nauwgezet bijgehouden, en het is waar. Een goede ouder is trouwens ook maar het halve werk. Ik verdedig het hedendaagse ouderschap met hand en tand. Het is altijd een grote droom van mij geweest dat ooit te kunnen doen, en die droom is nu uitgekomen. Mensen staan er niet altijd zo bij stil, en nemen het vaak als vanzelfsprekend, maar ik heb ook die andere tijden gekend, hè. Als mensen anders daarover denken, wat bijna niet voorkomt moet ik eerlijk zeggen, dan zeg ik altijd : Zou je het niet een kans willen geven ? Negen van de tien keer stemmen ze daar dan in toe, en komen vrijwel altijd dan na afloop naar me toe om de hand te schudden en te zeggen dat ik gelijk heb gehad. Daar ben ik dan best wel een beetje trots over.

Zo zijn er dan ook mensen die liever wat drinken in een cafeetje en hier niet teveel over willen praten, en dat kan ook. Je mag je nooit bij mensen opdringen. Daar zijn de tijden allemaal niet voor. Je kunt er ook hoge boetes voor krijgen of gevangenisstraf, zoals mensen van religieuze bewegingen die willekeurig bij huizen aanbellen zonder van te voren een afspraak te hebben gemaakt. Die tijden hebben we gehad. Dat komt nooit meer terug. Ze zouden direct worden opgepakt. Ook spullen aan de deur verkopen is er niet meer bij. Er zijn nu allemaal rijdende winkels. Dat was er vroeger al veel, maar nu nog meer. Ik reed vroeger weleens met ze mee, dan was ik er even uit. Ik heb wel veel avonturen meegemaakt met die rijdende winkeliers, die winkels op wielen. Wat een tijden waren dat zeg. Het bracht me over al mijn problemen heen, en volgens mij heeft het me gebracht waar ik nu ben, net zoals de rijdende ziekenhuizen en rijdende rechters. Heerlijk was dat. Die komen gewoon je straat binnenrijden wanneer het nodig was, en dan kon je onverplicht meerijden. Maar goed, alles is op wielen tegenwoordig. Je hoeft er niet meer naartoe te gaan, want het komt gewoon bij je in de straat. Spanje, Mexico, de Antillen, het komt allemaal bij je in de straat. Dagje naar het zwembad hoeft ook niet meer, want er zijn nu rijdende zwembaden.

Je hoeft de tv niet meer aan te klikken vanwege de rijdende bioscopen tegenwoordig, en andere rijdende theaters. Er is altijd ruime keuze. Het gaat de hele dag door. Daarom is het tegenwoordig allemaal zo stil op straat, want iedereen gaat naar die rijdende pretparken. Daarbinnen is het pret, en buiten is het rustig. Alles is op wielen tegenwoordig. Een wereld op wielen.

het pilletje

Hij draaide er altijd omheen. Dat zou je niet van hem denken. Hij zei dan altijd : ja, ik geloof, ik geloof, maar verder kwam hij dan eigenlijk nooit. Hij kon het niet duidelijk maken wat hij eigenlijk geloofde. Maar ja, wie zit daar nog op te wachten, want geloof is een vies woord geworden vandaag de dag, een vies woord. Doe maar normaal, dan doe je al gek genoeg, zeggen ze tegenwoordig vaak. En geloof is voor zwevende zieltjes die te lui zijn om levenslessen te leren. Allemaal waar natuurlijk, maar voor een oude rot in het vak als Henriette van Kochel is dat natuurlijk teveel gevraagd. Dat was me ook een mens, naast hem. Op een bijzondere manier ging het altijd goed met die twee, en ze zijn later getrouwd, maar toen toch weer gescheiden. Trouwen is ook een vies woord vandaag de dag. Brengt alleen maar een hoop ellende. En dat is gewoon zo.

Doe maar normaal, dan doe je al gek genoeg, dat zeggen ze dus. Maar goed, voor een oude rot in het vak zoals Henriette van Kochel is dat moeilijk te aanvaarden. Ze is nog steeds op zoek naar een nieuwe man, maar welke man wil nu telkens haar ondergoed in zijn gezicht geslingerd krijgen als haar iets niet zint, want daar staat ze om bekend.

Wat een figuur, die Henriette van Kochel. Ik kende haar dus ook wel, jammer genoeg. Ben ook nog wel op een blauwe dinsdag de stad met haar in geweest. Kon ik ook bijna al niet meer navertellen. Die vrouw is levensgevaarlijk. Trekt zo een mes als het haar niet zint. Ze zei ook eens : Je geld of je leven, tegen me. Toen heb ik voor het geld gekozen, maar ik leef nog steeds, tenminste dat denk ik en hoop ik, maar met zo'n onbetrouwbaar figuur als Henriette van Kochel weet je het nooit.

Zit gewoon liedjes te zingen als je het moeilijk hebt, want dan is zij vrolijk. Maar goed, ik ga niet alle vuile was van haar buiten hangen. Ik heb het menigmaal in mijn gezicht gekregen, en daar hoef ik ook niet alles van uit de doeken te doen. Dat is iets tussen haar en mij. Dat gaat verder niemand wat aan. Het is allemaal al vreemd genoeg, en als ik het zou doorvertellen zou het allemaal alleen maar vreemder worden.

Maar ze is nu eenmaal onbetrouwbaar en onvoorspelbaar. Ik weet niet wat ze allemaal bij me in de koffie heeft gedaan, maar helemaal hetzelfde voel ik me niet meer. Daarvoor is teveel gebeurd. Ik ga trouwens ook niet bij de pakken neerzitten. Maar goed, haar ex man draaide sinds hun scheiding om alles heen, misschien ook om haar de hand boven het hoofd te houden, en dan kwam hij met zijn geloof op de proppen wat hij maar niet kon uitleggen, maar ja, daarom is het ook het geloof, want het heeft niets met daadwerkelijke kennis van zaken verder te maken. Ik mag van geluk spreken dat ik nooit haar man ben geweest, want dan zat ik nu in hetzelfde schuitje, maar het kwam allemaal wel gevaarlijk dichtbij. Er waren tijden dat ze me echt flink in de macht had. Voornamelijk kwam dat door haar vele dreigen. Ik kon niet veel anders. Ze liet weinig ruimte over voor mijn keuze. Zij deelde de lakens uit.

Haar ex man is hier nu kind aan huis, maar het is zoals gezegd een hele vreemde man, laten we er geen doekjes om binden. Misschien dat hij zo is geworden door haar, en ik weet het wel zeker. Hij is natuurlijk bedreigd en gechanteerd. Ze werkt ook aan de lopende band met huurmoordenaars, dus ook hij heeft nog geluk dat hij leeft. Ze zou hem zo uit de weg kunnen ruimen als ze wilde. Maar ja, ik denk dat haar geloof haar soms gewoon in de weg staat. Het geloof is dus in ieder geval toch nog ergens goed voor. Het is ook haar werk. Ze preekt zondags in de kerk. Ze is vrouwelijk dominee. Het valt verder op geen enkele manier met haar levensstijl te rijmen, of misschien ook wel als je begrijpt wat ik bedoel.

Ik probeerde hem aan de praat te krijgen, wat dus niet lukte vanwege zijn geloof, dus Henriette van Kochel blijft nog steeds een mysterie. Mijn eigen informatie is onvoldoende om een zuiver beeld te kunnen vormen. Het mes kan maar niet geslepen worden op deze botte steen. Het is een hopeloze toestand. Ook de kerk waar ze werkt werkt niet mee. Die houden haar ook allemaal de hand boven het hoofd. Waarschijnlijk zijn zij ook door haar bedreigd en gechanteerd. Ik weet hoe het gaat. Ik ben allang mezelf niet meer. Waarschijnlijk ben ik een hoop gewoon alweer vergeten door haar toedoen. Ze mikte van alles door mijn voedsel heen. Ik voel me nu een marionet, net als de anderen, maar ik vecht door. Ik laat het hier niet bij zitten. Haar geloof zal me verder worst wezen. Het is de dekmantel waaronder ze werkt. Ik kan me een avondje klaverjassen met haar nog wel herinneren. Toen ik verloor verloor ik niet alleen mijn kleren, maar ook mijn maagdelijkheid. Ik was nog heel jong. Ik mocht het niet verder vertellen want dan zwaaide er wat. Ik moest toen ook een pilletje slikken, en daarna zei ze dat ik maar wat bazelde, dat het pilletje mij dit alles liet bedenken. Maar als dat zo is, dan is het al erg genoeg dat ze mij zo'n pilletje heeft gegeven. Misschien heeft ze wel meer bij me gedaan, en heb ik het vergeten door het pilletje.

Nu wil het voorval dat haar ex man eens tegen me zei : van haar pilletjes, haar pilletjes, daar ga je van geloven ...

Maar ik geloofde haar niet, ik vecht nog steeds ... Misschien ben ik immuun ... of misschien heeft ze mij een ander pilletje gegeven. Iemand zei dat ze ervan hield te stoken, want dat gaf haar ook weer macht, dus daarom geeft ze iedereen weer andere soort pilletjes ... Complete chaos ... Deze pilletjes zijn oorlogspilletjes, deze pilletjes brengen scheiding ... Deze pilletjes drijven mensen tot gekte en waanzin, door de open deuren van haar kerk ... En geloven is haar een excuus geven ... en zo zichzelf ... Ze hebben altijd een alibi.

opengebroke horizon

Ik moest altijd oppassen ...
Onberekenbaar roofdier ...
Mijn vrouw ...

Ik moest altijd betalen ...
Op tijd, anders zou ze me laten betalen ...
Onberekenbaar en onbeschrijfbaar roofdier ...
Mijn vrouw ...
Als een belasting ...

Toch was zij ook mijn verzekering ...
Maar waar leidde het naartoe ?
Ook beschermde zij mij, en voedde ze mij op,
Maar waartoe ?

In de kerk ontmoette ik haar,
Daar waar zij predikte, haar hoge woord ...
Ik moest aan haar collecte geven, anders zou schuld mij teneerdrukken ...
Ik moest bidden, tot haar ... Mijn handen gevouwen ... Zij wilde geen ongebonden gevangenen ...

In de kerk ontmoette ik haar ...
Opeengebroke horizonnen ...

Zij voedde mij van haar boom ...
Of was het haar prooi ...
Of was ik de prooi ?
Het tolde voor mijn ogen ...
Als een bril die niet goed afgestemd was ...
Onberekenbaar roofdier ...
Mijn vrouw ...

De kerkdeuren waren open ...
Je kon alleen naar binnen, en nooit meer eruit ...
Waar was ik terechtgekomen ?
In de hemel of de hel ?

En mijn horizon brak open,
En daar stond zij in de deur opening ...
En zij gaf mij van het medicijn ...
En ik kon mezelf niet meer terugvinden ...
Verdwaald in haar doolhoven ...
Onberekenbaar roofdier ...
Mijn vrouw ...

Ik ontmoette haar in de kerk,
Handen gevouwen,
Zij predikte het woord,
het medicijn ... Een dokter was zij ...
Of was zij mijn ziekte ?

Een uitgang vond ik niet ...
Slechts horizonnen opengebroken ...
Zij gaf mij van het medicijn ...
Onberekenbaar roofdier ...
Mijn vrouw ...

Is dat de naam van het medicijn ?
Mijn vrouw ...
Wat een vreemde naam ...

Of is dat om aan te duiden dat het diep gaat en intiem wordt ?
Is zij god of godin ?
Zij breekt mijn horizonnen open,
Zij laat mij dingen anders bekijken ...
Onberekenbaar roofdier ...
Mijn vrouw ...

Aan haar ontsnappen kan ik niet ...
Het tikt diep binnenin ...
Als een klok of een bom ?
Alles wat ik weet is dat zij mijn horizonnen openbreekt ...

Zij leidt mij door de tuin, want ik ben als een blinde ...
Zij is een verhaal ...

prediker's vrouw

zij predikt haar hel,
hij predikt zijn hemel,
zo vechten zij als dolle beesten,
terwijl ik hun vrucht neem,
als de moeder van het boek

haar nachten zijn ijs en lang,

waar hij doolt in bittere woede,
waar ik hem meeneem als de moeder van het boek

haar woorden kwellen,
hij kan haar niet doorgronden,
koop van mij als van de moeder van het boek

hij brengt haar pracht,
en opent het bos voor haar,
zij luistert slechts naar haar eigen gezang,
de morgenstond zal haar een nieuw lied schenken

oh prediker, is je vrouw dan slechts je kruis waaraan je stierf,
opdat je het woord zou kunnen brengen ?
en is je verhaal niet slechts de baarmoeder van de moeder van het boek,
opdat je wedergeboorte zou vinden ?

wie bent gij in de duistere nacht,
waarin zij slechts hoont en lacht,
is het niet de diepte van uw psyche,
die gij nog niet kent ?

boek van onkruid

boek van onkruid,
onze namen geschreven in gif,
deze ramen beletten elk licht,
onkruid achter de ramen,
onkruid over de heg,
zij kwamen om ons weg te nemen

boek van onkruid,
geschreven met gif en pek,
het onkruid sluipt door de heg,
om ons mee te nemen naar de andere wereld

het verboden kruid,
maar nu niet meer,
het brak door de ramen

een moeder weent om haar kinderen,
zij zijn niet meer,
het onkruid is gekomen,
wreed en meedogenloos breekt het de grenzen van het verstand,
tuinen van onkruid,
als een weg tot de wildernis

onkruid vergaat niet

Een vader aan de alcohol, een moeder aan de drugs,
en ik groeide op als onkruid.
Het onkruid groeide zelfs in de kamer.
Het was gewoon niet te stoppen.
Het woekerde waar het niet mocht woekeren.
Het was een woeker tuin.

Wie stopte het ?

Niemand, want vader was aan de alcohol en moeder aan de drugs,
Ik groeide grenzeloos op.
Alles mocht maar en kon maar, want vader was niet thuis en moeder sjokte door het hele dorp met
haar joint uit de mond hangende.
Je zou zo maar moeten leven.

Vader in de kroeg, en kwam altijd als een beschonkene thuis,
stomdrunken, dus geen tijd voor de opvoeding,
Ik rotzooide maar wat aan, als onkruid.

Een vader aan de alcohol en moeder aan de drugs,
beiden vroeg de gevangenis in,
en ik was aan mijn lot overgeleverd,
eindigde ook in de bak, waar al het onkruid thuishoort,
maar brak weer los, omdat ik nu eenmaal bleef voortwoekeren,
ik werd onheilsprofeet om het einde van deze verdwaasde wereld aan te kondigen.

Dat begon ook te vervelen, en toen ben ik maar een zadel geworden.
Toch nog nuttig voor het paardrijden.
Maar ja, billen op je neus is ook niet alles,
Toen ben ik maar een hond geworden,

Maar ja, dat is ook een pot verdriet,
En toen ben ik maar weer gewoon onkruid geworden,
Want onkruid vergaat nu eenmaal niet.

wat alleen het onkruid kon vinden ...

Een vader aan de alcohol, een moeder aan de drugs,
en ik groeide op als onkruid.
Het onkruid groeide hier zelfs in de kamer en op het behang.
Studeren tussen het onkruid, daar kwam het altijd op neer.

Vader altijd in de kroeg, en moeder sjokte altijd met een joint door het dorp,
en ik woekerde voort als onkruid, om nog wat van mijn leven te maken.
Wel moeilijk als je het juiste voorbeeld niet krijgt, maar het maakt je wel creatief.

Een vader die met speelgoed soldaatjes speelt, en een moeder die met poppen speelt,
en ik studeerde mezelf kapot.
Maar ja, onkruid vergaat niet.
Ik overleefde het, en kan het navertellen.

Een vader die in zijn eeuwige dronkenschap alles beter weet, en een moeder die door de drugs alles
is vergeten, een hel op aarde, maar onkruid vergaat niet.

Altijd die speelgoed soldaatjes maakt een mens ziek.
Je had geen dag rust.
Altijd liet hij ze door de kamer marcheren.
En zij had alleen oog voor haar poppen.
Maar onkruid vergaat niet.

En zo groeide ik op als onkruid, nam steden in,
Maakte de aarde plat,
Nog nooit had iemand deze paden betreden,
wat alleen het onkruid kon vinden ...

waar het onkruid lacht ...

vader aan de alcohol, moeder aan de drugs,
en ik ben onkruid

vader met zijn speelgoed soldaatjes,
moeder met haar poppen,
en ik studeer hard,
want onkruid vergaat niet

zoals hen wil ik niet worden,
zoals hen wil ik niet zijn,
ik vecht voor mijn leven,
ik zoek het pad wat alleen het onkruid kan vinden

vader altijd in de kroeg,
moeder altijd sjokkende door het dorp met haar joint half hangende uit haar mond,
alsof het hen allemaal niets kan schelen

moeten we dan zo wezen, moeten we dan zo zijn,
wat is het leven dan waard,
is het leven dan niet slechts pijn ?

maar zij horen niet,
het gezin is doof,
en onkruid is een sleutel

ze slaan je half lens,
totdat alles waaraan je nog kan denken onkruid is,
onkruid, onkruid,
woekerende in de nacht,
hard werk, 't is net begonnen,
het grijpt je en laat je niet meer los,
het trekt je terug naar het bos

wat een familie met hun speelgoed autootjes,
stomdrunken gaan ze door het leven,
en maar zingen : oh, wat zijn we blij,
nee, doe mij dan maar een pot met onkruid,
woekerende door de nacht,
over de heg tot in mijn bedje,
neem mij mee, neem mij mee,
want iedereen leeft hier slechts in het verlee,
ze groeien niet, in cirkeltjes gaan ze alsmaar rond,
neem mij mee tot waar het onkruid lacht ...

waar het onkruid de hekken sluit

waar het onkruid de hekken sluit,
waar het onkruid de dekens uitdeelt,
waar het onkruid zachtjes voorleest,
onverstaanbaar als de wind

waar het onkruid niet kan komen,
daar kan een mens niet dromen,
daar heeft een mens zijn leven verloren,
want onkruid is de adem van de natuur

vrouwe onkruid had zeven zonen,
die nauwelijks konden slapen en nauwelijks konden dromen,
daarom gingen ze elke nacht,
op dievenpad met onbeschrijflijke pracht

ze stalen alles wat los en vastzat,
want eens was hun wereld gestolen,
altijd achter het hek moeten opgroeien,
liet hun zielen rusteloos ronddolen

waar het onkruid de hekken sluit,
waar het onkruid de dekens uitdeelt,
waar het onkruid zachtjes voorleest,
onverstaanbaar als de wind,
waar het onkruid zegt : het is genoeg, mijn kind

prikkeldraad

nog nooit zo'n lange stoet gezien,
waar moet het heen ?
zoveel monniken tussen het onkruid,
en waarom ?

waarom dwalen zij ?
zij dolen als het onkruid van de samenleving,
zij werken nog, waar anderen slapen ...

nee, geen plaats is er voor hen,
geen plaats in de herberg,

geen plaats in de tuin,
in de wildernis moeten zij zijn ...

waar het onkruid gaat heb ik ze gezien,
waar het voortwoekert met een onverwoestbare ijver,
als een weggeworpen erfenis

nee, geen plaats was er voor hen,
geen plaats in de herberg,
maar waar het onkruid hen verwelkomde,
daar werd de erfenis opgegraven,
zoete ijver, een werk van staal,
mannen van ijzer met een zachte taal,
met vrouwen die grommen als beren,
sterk als leeuwen,
want onkruid is het prikkeldraad van de opvoeding